

αιχαυ και ονειδιζουμαι, και οτι βλαβεραί
νοσσοδι γδ ενια κη η δλων, οτι δι εν αφισον η
ηδονη, οτι ε τελος, αλλα χημεσι τα μνη ουδ
λεγομενα ρεδον ταυτ' εστιν.

Κεφάλαιον ιβ.

ΟΤΙ Δ' ου συμβαίνει δια ταυτα μη
ε) αγαδον, μη η το αφισον, εν τωδε
δηλον, πορω τον υμν, επει το αγαδον διχωσ' το
μνη γδ, απλωσ' το δε, πνι' κη αι φυσι αι ε-
ξ ης ακολουθησονται, ως τε και αι μνησες κη αι
χημεσι ακολουθησονται κη αι φαυλαι δοκου-
σαι, αι η απλωσ φαυλαι πνι δι ε) αλλ' αι-
ρεται τωδε ενια δε, ε) τωδε δηλα ποτε κη ο-
λιγην χονον χιρεται δι ε) αι ε) δε ηδοναι,
αλλα φαμεν, ο)σμη μ) λυπης, και ιατρειας
ενεκεν ο) αι τωδε κερμεντων, επει τα αγα-
δου, το μνη ενεργεια, το ε) εξ ης, κη) συμβε-
βηκος, αι κη) δεσται εις τω φρεσικω εξ ην,
ηδεται ειστι, ε)στι η) ενεργεια εν ταις ο)π-
θυμιας της υπολοπου εξ ης και φυσεως ε-
πει και αυη λυπης και ο)πθυμιας ειστι η-
δοναι' ο)ον αι τω θεωρεν ενεργεια της φυ-
σεως εν ενδοουσης, ημειον ε) ο)τι ε τω αυ-
τω ηδω χημεσι, αναπληρουμης τε της
φυσεως και κη) δεστικιας, αλλα κη) δεστικιας
μνη, ταις απλωσ ηδεται' αναπληρουμης δε
και ταις εναντοις' και γδ ο)ξισ και πικροσι
χημεσι, αν ουδεν ουτε φυση ηδω, ουθ' α-
πλωσ ηδω, ως τε ουδ' αι ηδοναι' ως γδ τα η-
δεα πορεσ αλληλα σωξικηαι, ουτω και αι η-
δοναι αι δεστικιας, ως περ πνις φασι το τε-
λος τ' ηδονη, και ηδονη, και ηδονη, και ηδονη,
ουδ' η) χημεσι πασαι, αλλ' ενεργεια και
τελος' ουδε γνομεν συμβαινουσιν, αλλα
ρηωμωων' και τελος, ου πασων ετερον τι,
αλλα τω εις τω τελειωσιν ενωμωων της
φυσεως' διδ και ου κη) ως χη) το αιδη τω
χημεσι φαμ ε) τω ηδονω, αλλα μ)λλον
λεκτιον ενεργειαν της κη) φυσι εξ ης' αι π
δε τω αιδη τω, αιμποδισον. διαι δε γέ-
νεσις τις ενια, ο)τι κυριως αγαδον' τω

A rat, quod sunt etiam aliqua turpes, & quæ
vitio veretur, & quæ damnum afferunt.
Quædam enim eorum, quæ iucunda sunt,
morbos gignunt. Iam verò neque summum
bonum est voluptas, quia non finis, sed
ortus est. Atque hæc ferè sunt, quæ contra
voluptatem disputantur.

CAPVT XII.

E X his autem non effici, vt neque bonum,
neque summum bonum sit vo-
luptas, ea, quæ dicemus, declarabunt. Pri-
mum, quia cū duobus modis dicatur bo-
num: vñumque sit, quod absolute & per se
bonum est: alterum, quod alicui est bonū:
& habitus: eandem igitur & motiones, &
ortus. Et quæ malæ videntur voluptates,
earum alix sunt simpliciter malæ, sed alicui
non malæ, immò huic optabiles, alix
ne huic quidem sunt optabiles, sed ali-
quando & non diu: non sunt tamen opta-
biles. Hæc autem ne sunt quidem volupta-
tes, sed videntur, nempe quotquot cum
dolore aliquo coniunctæ sunt, & quæ cu-
rationis causa adhibentur, vt ægrotorum.
Præterea cū bonum aliud sit muneris
functio, aliud habitus: eæ voluptates, quæ
in naturalè habitum restituunt, ex euen-
tu iucundæ sunt. Inest autem in cupidita-
tibus functio habitus & naturæ aliqua re-
carentis. Sunt enim etiam aliqua doloris
& cupiditatis expertes voluptates: quales
sunt functiones muneris in contemplan-
do occupatæ, natura nihil desiderate nula-
lâque re egente. Illas autem non esse veras
voluptates, argumento est, quod non
iisdem rebus iucundis delectantur homi-
nes, cū expletur, & cū in suo statu est
natura. Sed natura constituta, rebus delectantur
absolute iucundis: cū expletur
verò, etiam contrariis. Acribus enim, & amar-
is gaudet: quorum nihil est neque natura,
neque absolute iucundum. Ergo ne
voluptates quidem. Vt enim ea, quæ iucunda
sunt, inter se comparatur, sic & eæ,
quæ ab his oriuntur, voluptates. Nec verò
necesse est aliud quicquã voluptate meli-
us esse, vt aiunt nonnulli, finem ortu esse
meliorem. Voluptates enim non sunt ortus:
ne omnes quidem sunt cum ortu con-
iunctæ: sed muneris functiones potius, &

finis. Nec cū gignuntur res aliqua, sed cū aliquibus rebus vtimur, eueniunt atq. existunt voluptates: neque omnium voluptatum finis, quiddam ab illis diuersum est, sed earum, quæ ad naturæ perfectionem perducunt. Quapropter neque rectè dicunt voluptatem ortum siue generationem esse, quæ sensu percipi possit: sed dicendum fuit potius, esse functionem muneris habitus cum natura consentientis: & in locum illorum verborum, Quæ sensu percipi possit, substituendum est, Non impediam. Idcirco autem ortum quandam esse existimant, quia propriè bonum est.